

Řím ustavuje vidění – číslo čtyři

Oživování starých sporů: Boj o prorocký výklad v adventismu

Jeff Pippenger

2024-08-08

Byli jsme předem varováni, že v posledních dnech budou znovu oživeny „staré spory“.

„V dějinách i v proroctví Boží slovo znázorňuje dlouhotrvající zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas stále pokračuje. To, co se již stalo, se bude opakovat. Staré spory budou znovu oživeny a nové teorie budou neustále vznikat.“ *Selected Messages*, kniha 2, 109.

Neomylně byly tyto dávné spory satanským pokusem podkopat úlohu novodobého Říma, neboť právě papežský Řím posledních dnů uvádí vidění v platnost. V dějinách adventismu existuje několik příkladů této skutečnosti. Prvním byl spor mezi protestanty a millerity, jak je znázorněn na průkopnické tabuli z roku 1843. Jediným odkazem na posvátné průkopnické tabuli z roku 1843, která „byla vedena Pánem a neměla by být měněna“, jenž nebyl přímým odkazem na prorockou pravdu Božího slova, bylo znázornění sporu milleritů s protestanty onoho období. Protestanti ztotožňovali „lupiče z tvého lidu“ z Daniela, kapitoly jedenácté, verše čtrnáctého, s Antiochem Epifanem, zatímco millerité věděli, že je to Řím.

„164 Smrt Antiocha Epifana, který ovšem nepovstal proti Knížeti knížat, neboť byl již 164 let mrtev, než se Kníže knížat narodil.“ *Pioneer Chart*, 1843.

Poté následoval spor mezi Jamesem Whitem a Uriahem Smithem ohledně správné identifikace „krále severu“ v jedenácté kapitole Danielovy knihy. James správně ztotožnil „krále severu“ v závěrečných verších Danielovy knihy, kapitoly jedenácté, s papežským Římem, anebo, jak jej nazývám já, s moderním Římem. Smith tvrdil, že „králem severu“ z Danielovy knihy, kapitoly jedenácté, verše třicátého šestého, byla ateistická Francie.

„VERŠ 36. A král bude jednat podle své vůle; povýší se a vyvýší se nade každého boha a proti Bohu bohů bude mluvit podivuhodné věci a bude se mu dařit, dokud se nenaplní rozhořčení; neboť to, co je určeno, se stane.“

„Král zde uvedený nemůže označovat tutéž moc, o níž byla zmínka naposledy, totiž papežskou moc; neboť dané charakteristiky by neobstály, kdyby byly na tuto moc aplikovány.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 292.

Smith vložil svůj vlastní „soukromý výklad“, když prohlásil: „Král, který je zde uveden, nemůže označovat tutéž moc, o níž byla posledně řeč; totiž papežskou moc; neboť jednotlivá určení by neobstála, kdyby byla vztažena na tuto moc.“ Boží slovo nikdy neselhává a je gramaticky nesprávné používat lidské tvrzení k popření jasné gramatické stavby tohoto oddílu. Verš říká „a ten král“, což vyžaduje, aby král, který je zde určen, byl též král, jenž je představen v předchozím oddílu. Neexistuje žádný důkaz o novém králi a Smith potvrzuje, že „táž moc, o níž byla posledně řeč“, byla „papežská moc“. Ve své knize uznává, že od verše třicátého prvního až po verš třicátý

pátý jde o papežskou moc, a protože neexistuje žádný gramatický důkaz, který by ve verši třicátém šestém označoval nového krále, jednoduše tvrdí, že verše následující po verši třicátém pátém nepředstavují prorocké charakteristiky papežské moci. Proto do textu vkládá svůj názor o Francii.

Když se Smith zabývá čtyřicátým veršem, chybná prorocká platforma, kterou vybudoval na základě svého soukromého výkladu, jej nutí rozpoznat trojstrannou válku, která na základě jeho domněnek určuje krále jihu jako Egypt, jenž v onom verši „tlačí“ proti Francii, a Turecko, které označuje za krále severu, rovněž vystupuje proti Francii. Tento dodatečný lidský výklad buduje prorocký model, v němž Smith rozpoznává doslovný Armagedon, kde Turecko táhne na Jeruzalém, čímž označuje uzavření lidské doby milosti, když Michael povstává. V dějinách adventismu bylo napsáno mnoho knih, které správně poukazují na klamnost takové aplikace.

Účelem tohoto článku není zabývat se důsledky soukromého výkladu Uriáše Smithe, nýbrž pouze označit spor, který následoval, když začal prosazovat svůj soukromý výklad; neboť když se James White postavil proti jeho mylnému názoru, stalo se to v adventismu další linií sporu, v níž bylo správné ztotožnění Říma napadeno falešnou aplikací.

Došlo také k vleklému sporu o „každodenní“ v knize Daniel, když laodicejský adventismus přijal odpadlický protestantský názor, jenž ztotožňoval „každodenní“ v knize Daniel s Kristovou službou ve svatyni, v rozporu se zavedenou základní pravdou, že „každodenní“ bylo symbolem pohanského Říma.

„Potom jsem ve vztahu ke ‚každodenní‘ (Daniel 8,12) viděla, že slovo ‚obět‘ bylo doplněno lidskou moudrostí a k textu nepatří a že Pán dal správné porozumění této věci těm, kteří hlásali volání o hodině soudu. Když panovala jednotu, před rokem 1844, byli téměř všichni zajedno ve správném chápání ‚každodenní‘; avšak ve zmatku od roku 1844 byly přijaty jiné názory a následovaly temnota a zmatek. Čas nebyl zkouškou od roku 1844 a nikdy jí již znovu nebude.“ Early Writings, 74.

V době konce, roku 1989, když bylo odpečetěno posledních šest veršů jedenácté kapitoly Daniela, byl král severu tehdy rozpoznán jako papežský Řím, právě tak, jak to již dříve určil James White ve svém sporu s Uriáhem Smithem. White při vyvracení Smithova bludu použil metodologii „řádek za řádkem“. White tvrdil, že jestliže poslední mocností představenou v Danielovi 2 a poslední mocností představenou v Danielovi 7 i poslední mocností představenou v Danielovi 8 byl ve všech případech Řím, pak na základě tří linií svědectví je mocností, která přichází ke svému konci v Danielovi 11, Řím, a nikoli, jak tvrdil Smith, Turecko.

Prorocké hnutí třetího anděla, které započalo roku 1989, bylo krátce po 11. září 2001 postaveno před spor ohledně první kapitoly Jóela. V prvních pěti verších dva svědkové, nejprve posloupnost generací a poté hmyz, označují postupující zkázu, kterou Řím přivodil adventismu. „Opilci“ v proroctví jsou podle Izajáše „posměšní mužové, kteří panujete v Jeruzalémě“. Procítají ve čtvrté a poslední generaci. Tato postupující zkáza je duchovní zkázou, neboť se obrací k Jeruzalému posledních dnů, a od vzpoury roku 1863 laodicejsí adventisté sedmého dne postupně přijímali nauky Říma.

Slovo Hospodinovo, které přišlo k Jóelovi, synu Petúelovu. Slyšte to, starci, a naslouchejte, všichni obyvatelé země. Stalo se něco takového za vašich dnů, anebo za dnů vašich otců? Vypravujte o tom svým synům a vaši synové ať o tom vypravují svým synům a jejich synové dalšímu pokolení. Co zanechala housenka, sežrala kobylka; a co zanechala kobylka, sežral brouk; a co zanechal brouk, sežrala larva. Probuďte se, opilci, a plačte; a kvilte, všichni pijáci vína, nad novým vínem, neboť je odňato od vašich úst. Joel 1,1–5.

Poté, co se zřítily velké budovy města New York, bylo porozuměno, že tehdy začal pozdní déšť „kropit“ a že spor z druhé kapitoly knihy Abakuk, který se naplnil v milleritské historii, se znovu dal do pohybu. Spor se týkal správné prorocké metodologie.

Postavím se na své strážné stanoviště a ustavím se na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím, až budu kárán. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš to vidění a zřetelně je vyznač na tabule, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť to vidění je ještě pro určený čas, ale při konci promluví a nebude lhát; i kdyby se zdržovalo, čekej na ně, neboť jistě přijde, neopozdí se. Hle, duše toho, kdo se vyvyšuje, není v něm přímá; spravedlivý však bude žít svou vírou. Ano, také proto, že přestupuje skrze víno, je to pyšný muž, který nezůstává doma; rozšiřuje svou žádostivost jako podsvětí, je jako smrt a nemůže být nasycen, nýbrž shromažďuje k sobě všechny národy a hromadí k sobě všechny lidi. Abakuk 2:1–5.

Zkouška druhé kapitoly Abakuka předobrazovala zkoušku hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc, která započala, když mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly sestoupil 11. září 2001. Tehdy vznikl spor mezi těmi, kdo stáli na základech adventismu, znázorněných na průkopnické tabuli z roku 1843, a těmi, kdo v Abakukovi přestupují „vínem“ a kdo byli Joelovými „opilci“, kteří se tehdy „probudili“, jen aby bylo „nové víno“ odňato od jejich „úst“.

Hebrejské slovo „reproved“ v prvním verši znamená „přel se s“. Důkaz předložený milleritským strážným byl znázorněn na průkopnické mapě z roku 1843, která byla vyhotovena v květnu 1842 jako naplnění těchto veršů. Jedna třída, která žila svou vírou, vedla spor o prorocké poselství přítomné pravdy pro ono období s jinou třídou, která přestupovala skrze víno. To jsou Joelovi opilci, kteří procitají, aby shledali, že víno, symbol nauky, je odňato od jejich úst. To jsou Izaiášovi opilci Efraimovi, kteří vládou Jeruzalému a nejsou schopni porozumět zapečetěné knize.

Běda koruně pýchy, opilcům Efraimovým, jejichž slavná krása je uvadajícím květem, kteří jsou na vrcholu úrodných údolí těch, kdo jsou přemoženi vínem! Hle, Pán má mocného a silného, který jako krupobitná bouře a zhoubná vichřice, jako příval mocných vod, jež se rozlévají, svrhne rukou k zemi. Koruna pýchy, opilci Efraimovi, bude pošlapána nohama.... Ustrňte a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne opojným nápojem.... Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A všechno vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají učenému se slovy: Čti to, prosím; a on říká: Nemohu, neboť je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo není učený, se slovy: Čti to, prosím; a on říká: Nejsem učený. Izajáš 28,1–3.14; 29,9–12.

Spor mezi opilci Efraimovými a těmi, kdo žijí vírou v prorocké Slovo Boží, o němž hovoří Abakuk, je výslovně označen jako spor o správnou oproti nesprávné metodologii v Izajášově svědectví, neboť Izajáš uvádí, že právě metodologie „řádek za řádkem“ přivádí opilce k klopýtání a k uzavření smlouvy se smrtí.

Ale i tito bloudí vínem a silným nápojem scházejí z cesty; kněz i prorok bloudí silným nápojem, jsou pohlceni vínem, scházejí z cesty silným nápojem; bloudí ve vidění, klopýtají v soudu. Neboť všechny stoly jsou plny zvratků a nečistoty, takže není čistého místa. Koho má učít poznání? a komu má dát porozumět nauce? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsou. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a jiným jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočinutí, v němž můžete dát odpočinout zemdlenému; a toto je obcerstvení; ale nechtěli slyšet. Proto jim slovo Hospodinovo bylo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli, padli nazpět, byli zlomeni, polapeni do osidla a zajati. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, který je v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s podsvětím jsme v dohodě; až projde zaplavující bič, nedolehne na nás; neboť jsme si učinili lež svým útočištěm a pod nepravdou jsme se ukryli. Izajáš 28,7–15.

Izajáš poté označuje to, co Bůh vložil do Chabakukova sporu a co mělo přivést soud na opilce; byl to základní kámen, „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, což bylo prvním časovým proroctvím, kterému Gabriel a andělé vedli Williama Millera porozumět.

Proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Sijónu za základ kámen, kámen vyzkoušený, drahý úhelný kámen, pevný základ; kdo věří, nebude spěchat. I soud přiložím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví skryš. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s podsvětím neobstojí; když se převalující se metla přežene, tehdy jí budete pošlapáni. Izajáš 28,16–18.

Krátce poté, co Pán přivedl svůj lid zpět na staré stezky, počínaje 11. zářím 2001 se objevila skupina, která se účastnila tohoto hnutí a dospěla k závěru, že čtyři hmyzí tvorové v Joelovi představují islám třetího běda. Když byla Božímu lidu v oné závěrečné generaci otevřena metodologie „řádek za řádkem“, bylo rozpoznáno klíčové prorocké pravidlo. Tímto pravidlem je trojí použití proroctví a skupina, která dospěla k závěru, že čtyři Joelovy generace představují islám třetího běda, toto pravidlo o trojím použití proroctví nesprávně použila, aby podpořila své nesprávné uplatnění.

Poté bylo v období kolem roku 2014 satanovi dovoleno vstoupit do tohoto hnutí s homosexuální „woke“ agendou z Velké Británie a Austrálie, která svůj útok založila na falešném výkladu dějin znázorněných v jedenácté kapitole knihy Daniel, verších jedna až patnáct. Prohomosexuální vůdci, kteří toto hnutí infiltrovali a napadli, nakonec tvrdili, že adventismus se musí omluvit římskému papeži za to, že prý vznesl nepravdivá obvinění proti antikristu, římskému papeži. Účelem tohoto útoku bylo usmrtit toto hnutí a především vyvolat zmatek právě v tom oddílu (Daniel 11,1–15), kde jsou označeni „lupiči z tvého lidu“.

Všechny tyto spory byly pokusem satana zmást symbol papežského Říma. Není nic nového pod sluncem, jak praví nejmoudřejší muž, který kdy žil. Dnes se spor znovu zakládá na určení totožnosti Říma, symbolicky označeného jako „lupiči tvého lidu“. Nový a soukromý výklad tvrdí, že „lupiči tvého lidu“ jsou Spojené státy, a přitom si zjevně nejsou vědomi, že jde o tentýž spor jako o vůbec první spor mezi millerity a protestanty, ani starého rčení připisovaného autoru šestnáctého století Johnu Heywoodovi, které praví: „Nikdo není tak slepý jako ten, kdo nechce vidět.“ Jiná varianta jeho výroku zní: „Nikdo není tak hluchý jako ten, kdo nechce slyšet.“ S největší pravděpodobností většina neví, že se tento výrok připisuje Heywoodovi, ani nerozumí tomu, že Heywoodův výrok byl odvozen z biblických pasáží, jak je nacházíme například u Jeremiáše, Izajáše a jak je cituje Ježíš v Novém zákoně.

Slyšte nyní toto, ó lide pošetilý a bez rozumu, který má oči, a nevidí, který má uši, a neslyší.
Jeremjáš 5,21.

Jsou to Danielovi „bezbožní“ a Matoušovy „pošetilé panny“, kdo nerozumějí „rozmnožení poznání“. Rozmnožení poznání v roce 1989 spočívalo především v rozpoznání, že posledních šest veršů jedenácté kapitoly knihy Daniel označuje závěrečný vzestup a pád papežství, anebo, jak jsem je označil já, Moderního Říma. Tyto verše označují Spojené státy, avšak pouze ve vztahu Spojených států k papežské moci. „Bezbožní“ a „pošetilé“ jsou postaveni do protikladu k „moudrým“ a moudří posledních dnů skutečně rozumějí rozmnožení poznání v roce 1989. Pošetilí jsou ti, kteří mají oči, ale nevidí, a uši, ale neslyší.

Potom jsem uslyšel hlas Páně, který řekl: Koho pošlu a kdo půjde za nás? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne. A on řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vpravdě, ale nerozumějte; hleďte vpravdě, ale nepozorujte. Učiň srdce tohoto lidu tučným, jejich uši zatěžkej a jejich oči zavři, aby neviděli svými očima a neslyšeli svými ušima a nerozuměli svým srdcem a neobrátili se, a nebyli uzdraveni. Izajáš 6,8–10.

Lid, k němuž je v šesté kapitole Izajáše promlouváno, jsou ti, kdo vyznávají, že stojí v poselství „přítomné pravdy“, které přišlo 11. září 2001, neboť Izajáš šest vyznačuje tento úsek jako nastávající tehdy, když „země je plná Hospodinovy slávy“. Země byla ozářena Boží slávou, když sestoupil anděl ze Zjevení osmnáct, tehdy, když byly veliké budovy města New York svrženy dotykem od Boha.

V roce, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem také Pána, jak sedí na trůnu, vysokém a vyvýšeném, a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové; každý z nich měl šest křídel: dvěma si zakrýval tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma létal. A volal jeden k druhému a říkal: Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů; celá země jest plná jeho slávy. A čepy dveří se chvěly od hlasu toho, kdo volal, a dům se naplnil dýmem. Izajáš 6,1–4.

Sestra Whiteová spojuje andělovo hlásání s událostí, která označuje okamžik, kdy anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly naplní zemi svou slávou.

„Když se Bůh chystal poslat Izajáše s poselstvím ke svému lidu, nejprve prorokovi dovolil, aby ve vidění nahlédl do svatyně svatých ve svatyni. Náhle se zdálo, že brána a vnitřní opona chrámu byly pozdviženy nebo odhrnuty, a jemu bylo dovoleno pohlédnout dovnitř, do svatyně

svatých, kam nesměly vstoupit ani nohy prorokovy. Před ním vyvstalo vidění Jehovy, sedícího na trůnu vysokém a vyvýšeném, zatímco lem Jeho slávy naplňoval chrám. Kolem trůnu byli serafové jako stráž kolem velikého Krále a odráželi slávu, která je obklopovala. Když jejich písňe chvály zněly v hlubokých tónech uctívání, sloupy brány se chvěly, jako by byly otřásány zemětřesením. Tito andělé rty neposkvřenými hříchem vylévali chválu Bohu. „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů,“ volali, „celá země je plná Jeho slávy.“ [Viz Izajáš 6,1–8.]“

„Serafové kolem trůnu jsou tak naplněni posvátnou bázní, když hledí na Boží slávu, že ani na okamžik nepohlížejí sami na sebe se zalíbením. Jejich chvála patří Hospodinu zástupů. Když hledí do budoucnosti, kdy celá země bude naplněna Jeho slávou, vítězný zpěv se melodickým chorálem nese od jednoho k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů.““ Gospel Workers, 21.

Izajáš, představující Boží lid v době zapečetování, která začala 11. září 2001, obdržel poselství, jež měl nést lidu, který měl oči, ale nerozhodl se vidět, a uši, ale nerozhodl se slyšet. Ježíš jako Alfa i Omega znázorňuje na konci doby zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc spojení s jejím počátkem. Na konci se znovu objeví posel, představovaný Izajášem, který ponese poselství lidu, jenž se rozhodne nevidět a neslyšet. Toto poselství způsobí konečné vytříbení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tím poselstvím jsou slova Pravdy, přinášena z Božího prorockého svědectví. Toto prorocké svědectví je „vidění“, které je ustanoveno mocí symbolizovanou jako „lupiči tvého lidu“.

V následujícím článku vezmeme každý z těchto sporů a položíme je přes sebe způsobem „řádek za řádkem“. Linii Milleritů, linii Smitha a Whiteové, linii „ustavičné“, linii „krále severu“ v roce 1989, linii joelského hmyzu a nynější spor. Šest starých sporů, které při posuzování „řádek za řádkem“ zřetelně potvrzují pravdu prvního sporu, jenž je znázorněn na průkopnickém grafu z roku 1843. Tou pravdou je, že Řím jsou „lupiči z tvého lidu“, kteří se vyvyšují, padají a ustanovují vidění.

„Viděla jsem, že tabule z roku 1843 byla vedena rukou Páně a že nemá být měněna; že čísla byla taková, jak je On chtěl; že Jeho ruka nad nimi bděla a skryla chybu v některých číslech, takže ji nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

Odmítnout pravdy na oné tabuli znamená současně odmítnout autoritu Ducha prorocství a tabule určuje, že „vidění“ ustanovuje Řím, nikoli Spojené státy; je to ono vidění, o němž nás Šalomoun poučuje, že bez tohoto „vidění“ Boží lid zahyne.

„Satan se... neustále snaží prosadit padělek, aby odvedl od pravdy. Úplně posledním Satanovým klamem bude zmařit svědectví Ducha Božího. „Kde není vidění, lid hyně“ (Příslaví 29,18). Satan bude důmyslně působit různými způsoby a prostřednictvím různých nástrojů, aby otřásl důvěrou ostatku Božího lidu v pravé svědectví.“

„Proti Svědectvím se rozhoří nenávist, která bude satanská. Působení satana bude směřovat k tomu, aby v ně otřásl vírou církví, a to z tohoto důvodu: satan nemůže mít tak volnou cestu k tomu, aby uváděl své svody a poutal duše ve svých bludech, jsou-li dbáno varování, napomenutí a rad Ducha Božího.“ Selected Messages, kniha 1, 48.

„Ten, který vidí pod povrch, který čte v srdcích všech lidí, praví o těch, jimž bylo dáno veliké světlo: ‚Netíží se a nežasnou nad svým mravním a duchovním stavem.‘ Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše má zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; protože když jsem volal, nikdo neodpovídal; když jsem mluvil, neslyšeli; nýbrž činili zlo před Mým očima a volili to, v čem jsem neměl zalíbení.‘
‚Bůh jim pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži,‘ protože ‚nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni,‘ ‚nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Izajáš 66,3.4; 2 Tesalonickým 2,11.10.12.“

„Nebeský Učitel se tázal: ‚Jaký silnější klam může ošálit mysl než předstírání, že stavíte na správném základě a že Bůh přijímá vaše skutky, zatímco ve skutečnosti uskutečňujete mnohé věci podle světské prozíravosti a hřešíte proti Jehovovi? Ó, je to veliký podvod, podmanivý klam, který ovládá mysl, když lidé, kteří kdysi poznali pravdu, zaměňují formu zbožnosti za jejího ducha a moc; když se domnívají, že jsou bohatí, rozmohli se v majetku a nic nepotřebují, zatímco ve skutečnosti potřebují všechno.‘“ Testimonies, svazek 8, 249, 250.